

opusdei.org

Prelatovo pismo (prosinac 2016.)

Prelat u pismu za prosinac piše:
"Kada čujemo govoriti o
rođenju Kristovu, očuvajmo
tišinu i dopustimo da nam to
dijete govori; urežimo u srce
njegove riječi i ne odvratimo
pogled od njegova lica. Ako ga
uzmemo u ruke i dopustimo da
nas zagrlji, dat će nam mir u
srcu koji ne prestaje."

17.12.2016.

Predragi, neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Nakon zaključenja Godine milosrđa, svjetski proširene, počinjemo Došašće i novu liturgijsku godinu. Crkva nas potiče da slavimo svoj hod prema Gospodinu. To je uvijek aktualna preporuka, ali je pripremanjem Božića još žurnija.

Svi u svojoj duši imamo ugravirane riječi koje u slijedećim tjednima sve ispunjaju: *veni, Domine, et noli tardare!*^[1]; dođi, Gospodine, ne kasni. Pozvani smo da upravimo pogled prema Kristu, sjećajući se njegova rođenja na zemlji u Betlehemu i čekajući – također radosno i u miru – njegov slavni dolazak na kraju vremena. Kad bi nedostajao taj trud, možda i brige iz dana u dan, skoro uvijek isto monotono ponavljanje, to bi promijenilo naš svakodnevni hod u sivu egzistenciju, bez reljefa, umanjujući iščekivanje susreta sa Spasiteljem.

Od tuda je divan poklik Crkve: Dođi, Gospodine Isuse! Kako objašnjava sveti Bernard, između prvoga i posljednjega dolaska prolazi *adventus medius*, intermedijski Kristov dolazak, koji čini čitav luk našega života. “Taj intermedijski dolazak je kao staza kojom se prolazi od prvoga do posljednjega: u prvom je Krist bio naše otkupljenje; u posljednjem, pojavit će se na kraju našega života; u ovom je naš odmor i naša utjeha”[2].

Dok se pripremamo na skori spomen rođenja Isusova u Betlehemu, ovi tjedni nas potiču da raspoznamo kako nam se Bog svakog trenutka približava, čeka na nas u sakramentima – posebno u sakramentu Pokore i Pričesti – a isto tako i u molitvi i u djelima milosrđa. “Probudi se. Sjeti se da Bog dolazi. Ne jučer, ne sutra, nego danas, sada. Jedini pravi Bog, “Boga Abrahama, Izaka i Jakova”, nije Bog koji se nalazi

na nebu, ne brineći se za nas i za naš život, već je Bog-koji-dolazi”[3].

Svaki dan tog čekanja stavlja nas u samu blizinu Marije i Josipa, također Šimuna, Ane i svih pravednika staroga Saveza koji su čekali na Mesijin dolazak. Uđimo u Gospodinove čežnje – jer *moja su radost djeca čovjekova*[4] - koje će se očitovati u povijesti spasenja. Kako se trudimo odgovoriti? Upravljajmo većom postojanošću svoje oči prema Blaženoj Djevici Mariji i svetom Patrijarhu: promatrajmo kako čekaju, svaki dan sve željnije, rođenje Sina Božjega. Logično je ovih mjeseci koji su prethodili tom nebeskom događaju misliti na njihove razgovore o Isusu. Vrlo aktualne su riječi našega Oca: ***Radosno prati Josipa i Mariju... i slušat ćeš o predaji Kuće Davidove:***

Čuti ćeš kako govore o Elizabeti i Zahariji. Bit ćeš potresen čistom Josipovom ljubavlju i svaki put kad njih dvoje spomenu Dijete koje će se roditi u Betlehemu, srce će ti brže zakucati...[5]. Predlažem vam da usrdnije molite Anđeo Gospodnji.

U ovo naše vrijeme, toliko kompleksno kao i uzbudljivo, postoji rizik da nas stihija okoline, skoro bez da primijetimo, pogura u nesmotrenost: da izgubimo iz vida da se Gospodin nalazi vrlo blizu. Isus nam se daje potpuno i sasvim je normalno da od nas mnogo traži. Ne shvatiti tu stvarnost znači ne shvatiti ili ne ući u Ljubav Božju.

Ali ne zamišljajmo abnormalne ili izvanredne situacije. Gospodin očekuje da se trudimo u ostvarenju svakodnevnih dužnosti svojstvene kršćaninu. Zato vam predlažem da ovih tjedana – koji su u mnogim zemljama obilježeni *krešendom*

vanjske pripreme za Božić – u vašem hodu znače krešendo sabranosti u obraćanju Bogu i u velikodušnom i radosnom služenju drugima. Usred žurbi, kupovanja – ili ekonomskih poteškoća, možda vezanih za određeni manjak socijalne sigurnosti – ratova ili prirodnih katastrofa, moramo znati da nas Bog promatra. Tako ćemo naći mir srca. Upravimo svoj pogled na Krista koji dolazi, kao što je Papa rekao prije nekoliko tjedana, citirajući poznate riječi svetoga Augustina: „**Strah me je da Gospodin prođe“ i ne prepoznam Ga; da Gospodin prođe pored mene u malom čovjeku, potrebitom, a ja ne primijetim da je Isus**[6].

Posebno pazimo bolje na detalje pobožnosti koje ophod s Bogom čine prisnijim i toplijim, i pripremaju Djetetu Isusu udoban smještaj: na primjer, prekrižimo se polako, znajući da nas prima Presveto Trojstvo i da nas je Križ spasio;

saberimo se, prirodno ali pobožno, za vrijeme blagoslova za stolom ili zahvaljujući Bogu za jelo; poklonom pred **vječnim Betlehemom svetohraništem** pokažimo čvrstoću konkretne i aktualne vjere[7]; popratimo milodar osmijehom, pozdravimo pažljivo našu Majku na slikama, pripremajući ovih dana u prosincu svetkovinu njezina Bezgrešnog Začeca... U suhoći određenih dana Djevica će nam dati da nađemo cvijeće vrlo mirisavo, *bonus odor Christi*[8], kao što se priča u prikazanjima Djevice Guadalupske svetom Ivanu Diegu kojeg slavimo 12. prosinca.

Od 17. prosinca čekanje na Isusa postaje sveto nestrpljivo: *Onaj koji dolazi doći će i neće zakasniti, jer On je naš Spasitelj*[9]. **Kada čujemo govoriti o rođenju Kristovu, očuvajmo tišinu i dopustimo da nam to dijete govori; urežimo u srce njegove riječi i ne odvratimo**

**pogled od njegova lica. Ako ga
uzmemo u ruke i dopustimo da nas
zagri, dat će nam mir u srcu koji
ne prestaje. To dijete nas uči ono
što je zaista važno u našem životu.
Ono se rodilo usred siromaštva
svijeta, jer za njega i njegovu
obitelj nije bilo mjesta u svratištu.
Ono nalazi sklonište i zaštitu u
nekoj štali i dolazi položen u jasle
za živinu. A ipak od tog „ništa“
nastaje svjetlo slave Božje[10].**

Kada obraćanje Bogu dobije taj vedar
i sretan okus koji je toliko svojstven
Betlehemu, nastaje u našoj sredini,
kao zreli plod, također obiteljski
ambijent koji je jači i prepun radosti,
koji se dobro poklapa s tim danima.
Zato nas Crkva potiče da svoje srce
bolje pripremimo za vrijeme Došašća
i ohrabruje nas da zaboravimo na
nevažne zahtjeve, galamu koja nas
odvlači i površnost neposrednosti...
Možda se brinemo za mnoga pitanja,
a nedostaje nam mirnoća u

obraćanju Bogu. Ako uspijemo zadržati tišinu u odnosu s Gospodinom, pružit ćemo je također drugima: bolji suživot s drugima u ovim danima Božića udaljiti će nas od diskusija, ljutnje, nestrpljivosti ili površnosti i uživati ćemo u odmoru i molitvi skupa, gajiti dobro vrijeme u obitelji i odstranjivati predrasude ili kivnosti koji su se možda zadržali u duši.

Ne brinite se ako vas usprkos dobroj volji ponekad preplave rastresenosti u prakticiranju pobožnosti. Ali borimo se da za potrebnu nadnaravnu i ljudsku jakost kako bismo to odbacili. Ustrajno obnavljajmo svoju težnju za izgrađivanje *živih jaslica* u sebi gdje ćemo primiti Isusa, na temelju molitve pred Jaslicama, iako ponekad imamo utisak da se glava nalazi u oblacima. Mislite tada kako se sveti Josemaría nije obeshrabrio primjećujući neke takve trenutke

pred Gospodinom. Godine 1931. je zabilježio: ***poznajem jednog magarčića koji je bio tako loš i da je stajao u Betlehemu uz vola, umjesto da se pokorno klanja Stvoritelju, bio bi pojeo slamu u jaslama***[11]. Stoga se radujem, jer se u mnogim zemljama širi kršćanski običaj postavljanja Jaslica u kući.

Ne zaboravite ovih dana na ljude osamljene ili potrebite, kao i one kojima možemo pomoći na jedan ili drugi način, svjesni da smo prvi okorišteni mi sami. Nastojte to toliko kršćansko postupanje prenositi na rodbinu, prijatelje, susjede i kolege: koliko je kršćanski detalj među ostalima kada neki vjernici Djela koji nekih večeri idu dati nešto za jesti i piti beskućnicima, a također i onima koji se brinu da osiguraju odmor građana.

Prije nego završim ove retke, želim ponovno zahvaliti svetom Ocu na

pažnji koju mi je iskazao na audijenciji 7. studenog i na blagoslovu koji je udijelio vjernicima i apostolatu Prelature. Nastavite moliti za njega i za njegove nakane, u čvrstoj nadi da će Isus Krist slijedećeg Božića izliti obilje svojih darova na Crkvu, Rimskoga Poglavarara i cijeli svijet.

Utječimo se također kao djeca Blaženoj Djevici Mariji za vrijeme devetnice Bezgrešnom Začeću. Osjetimo sveti ponos kao djeca tako dobre Majke, koja nas aktivno smješta, kao što je naglasio sveti Josemaría, pred Isusa. Taj ophod će nas također potaknuti da se radosno približimo bolesnicima. Ne zapostavite razmatranje ljubav i očinsku blizinu kojom nas je naš Utemeljitelj pratio već od prvog Božića u povijesti Djela: sam s Bogom, s Marijom i Josipom; i sa svakim pojedim od svoje djece koji smo trebali doći u Opus Dei.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja i
moli vas za više molitve i više
vjernosti,

vaš Otac

+ Javier

.....

[1] Časoslov, Prva večernja prve
nedjelje Došašća, Molitve.

[2] Sveti Bernard, *Govor 5 0 Došašću*,
1 (Časoslov, Srijeda prvog tjedna
Došašća, drugo čitanje).

[3] Benedikt XVI., Homilija,
2.12.2006.

[4] *Izr* 8, 31.

[5] Sveti Josemaría, *Gospina krunica*,
drugo radosno otajstvo.

[6] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 12.10.2016 (usp. Sveti Augustin, *Govor* 88, 14, 13).

[7] Sveti Josemaría, „Noticias“ XII-1938.

[8] 2 *Kor* 2, 15.

[9] Rimski misal, 19. prosinca, Ulazna pjesma (usp. *Heb* 10, 37).

[10] Papa Franjo, Homilija, 25.12.2015.

[11] Sveti Josemaría, *Privatne bilješke*, br. 181 (25.3.1931.).